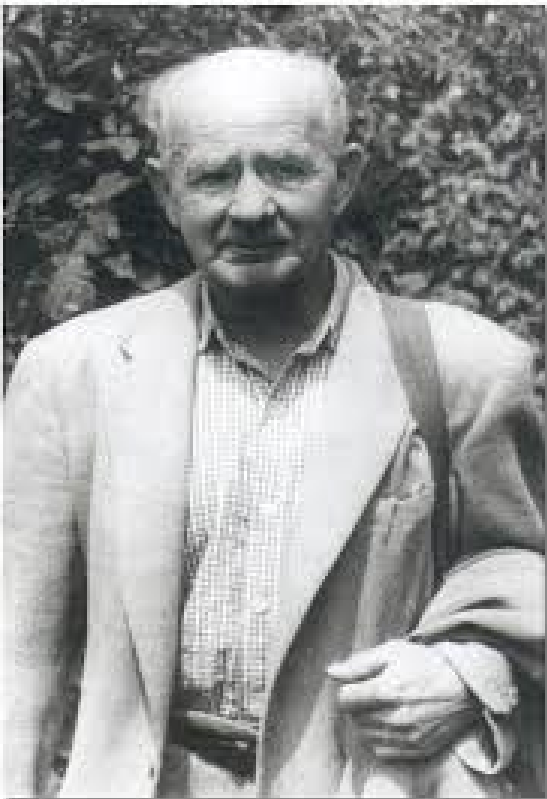

nincsen kompetenciája: szubjektíven és távlattalanul fog ítélni, mert érdekelt fél. Véleménye csak az őszinteségig mehet el, de sohasem az igazságig. A krízisen túlévő ember ítélete már érdektelen annyiban is, hogy nincsen szüksége rejtőzésre, leplezésre; annyiban is, hogy már átélt helyzetről beszél. És így a krízisre vonatkozóan teljesen ugyanolyan szavakból álló kijelentés más értelmű, ha a krízisben élő s más, ha a katarzison túlment ember teszi. Nem a kijelentés a fontos, hanem az attitűd. Ugyanazt az ítéletet kimondhatja az egyik és a másik, és az ítéletnek más lesz a jelentése. Akinek világhelyzete negatív, annak ítélete, amit kimond, ha pozitív is, negatívumot jelent. Mert az ítéletben a világhelyzet dönt, nem pedig a fogalmazás. Az attitűd felismerése érzésszerűen már megvan, de még nem tudatos és nem általános. De mindig nagyobb mértékben kezdik felismerni, hogy soha magatartást világhelyzettől eloldani nem lehet. Ez a felismerés, ha tudatossá válik, az első lépés a tisztultságban és a katarzison túl levő szellemiség első jelentkezése: a bizalom olyan vezető, nevelő, tudós, gondolkozó, művész iránt, akinek világhelyzete pozitív, és elfordulás attól, akie negatív.

KARL RAHNER

HISZEK A SZENTLÉLEKBEN...

Hiszem,
 hogy megszabadít előítéleteimtől.
 Hiszem,
 hogy megváltoztatja szokásaimat.
 Hiszem,
 hogy legyőzi közömbösségemet.
 Hiszem,
 hogy szeretettel tölti el lelkemet.
 Hiszem,
 hogy megállít a rossz előtt.
 Hiszem,
 hogy felbátorít a jóra.
 Hiszem,
 hogy legyőzi szomorúságomat.
 Hiszem,
 hogy szeretettel tölt el Isten igéje iránt.
 Hiszem,
 hogy elveszi kicsinyhitűségemet.
 Hiszem,
 hogy megerősít szenvedésemben.
 Hiszem,
 hogy áthatja egész lényemet.

Simon András grafikája